

**TEJLOR
DŽENKINS RID**

**SEDAM
MUŽEVA
EVELIN
HJUGO**

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Taylor Jenkins Reid

THE SEVEN HUSBANDS OF EVELYN HUGO

Copyright © 2017 by Rabbit Reid, Inc.

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Lilu
Rasturi patrijarhat, dušo

NJUJORK TRIBJUN

Haljine Evelin Hjugo na aukciji

PIŠE PRIJA AMRIT

2. MART 2017.

Filmska legenda i najtraženija devojka šezdesetih godina Evelin Hjugo izjavila je kako će dati dvanaest najpoznatijih haljina aukcijskoj kući *Kristi* kako bi se prikupio novac za istraživanje raka dojke.

Sedamdesetdevetogodišnja Hjugova dugo je bila ikona glamura i elegancije. Poznata je po jedinstvenom stilu koji je istovremeno bio senzualan i uzdržan, a mnoga njena najpoznatija izdanja smatraju se prekretnicama u modnim i holivudskim arhivama.

One koji žele da poseduju deo glumičine prošlosti neće zaintrigirati samo haljine već i okolnosti u kojima ih je nosila. Na prodaji će se, između ostalih, naći smaragdnozeleno haljina Mirande la Konde koju je Hjugova nosila na dodeli Oskara 1959, zatim ljubičasta od organdina s dubokim dekolteom za koju se odlučila na premijeri *Ane Karenjine* 1962. i tamnoplava svilena kreacija Majkla Madaksa u kojoj je primila Oskara za ulogu u filmu *Sve za nas* 1982.

Hjugova je bila tema brojnih holivudskih skandala, i to ne samo zbog sedam brakova, uključujući dugogodišnju

vezu s filmskim producentom Harijem Kameronom. Njih dvoje su dobili ćerku Konor Kameron, koja je nesumnjivo povod za aukciju. Naime, gospođica Kameron je prošle godine preminula od raka dojke nedugo posle četrdeset prvog rođendana.

Evelin Elena Erera* rođena je 1938. u porodici emigranata s Kube. Odrasla je u četvrti Hels kičen u Njujorku. Do 1955. se preselila u Holivud, ofarbala u plavo i promenila ime u Evelin Hjugo. Gotovo preko noći Hjugova je postala deo holivudske elite. Ostala je u žiži javnosti više od tri decenije pre nego što se povukla krajem osamdesetih i udala za finansijera Roberta Džejmisona, starijeg brata Silije Sent Džejms, trostruke dobitnice Oskara. Obudovela posle sedmog braka, Hjugova trenutno živi na Menhetnu.

Natprirodno lepa, oličenje glamura i smele seksualnosti, Hjugova je dugo opčinjavala ljubitelje filma širom sveta. Očekuje se da će aukcija prikupiti više od dva miliona dolara.

* Kad je junakinja menjala prezime, izabrala je Hjugo da bi inicijali ostali isti, ali glas H u prezimenu *Herrera* se na španskom ne izgovara. (Prim. prev.)

„**M**OŽEŠ LI DA DOĐEŠ U moju kancelariju?“
Bacam pogled na radne stolove oko sebe pa se ponovo okrećem prema Frenki, pokušavajući da prokljuvim kome se tačno obratila. Pokazujem na sebe. „Misliš li na mene?“

Frenki nije strpljiva žena. „Da, Monik. Zato sam i rekla: 'Monik, možeš li da dođeš u moju kancelariju?'“

„Izvinjavam se, čula sam samo kraj rečenice.“

Frenki se okreće. Uzimam beležnicu i polazim za njom.

Ona ima nešto posebno. Ne bih rekla da je lepa – crte lica su joj grube, a oči previše rastavljene – ali ipak moraš da joj se diviš. Vitka je, visoka metar i osamdeset dva, nosi kratku afro-frizuru i daje prednost jarkim bojama i glomaznom naitu, te je svi primete čim stupi u prostoriju.

Prihvatila sam ovaj posao delom zbog nje. Bila mi je uzor otkako sam upisala žurnalistiku i čitala njene članke na stranicama časopisa koji sad uređuje i za koji pišem. I, iskreno govoreći, ima nečeg veoma inspirativnog u šefici crnkinji. Pošto sam mulatkinja – svetlosmeđe puti i tamnosmeđih očiju na oca crnca i lica punog pega na majku belkinju – Frenki mi uliva nadu da bih jednog dana i ja mogla da budem glavna.

„Sedi.“ Frenki se smešta za radni sto od providne plastike i pokazuje na narandžastu stolicu naspram njega.

Mirno se spuštam na stolicu i prekrštam noge. Čekam da Frenki prva progovori.

„Dakle, desilo se nešto iznenađujuće“, kaže ona, gledajući monitor. „Ljudi Evelin Hjugo raspituju se za članak. Ekskluzivan intervju.“

Prvo što mi pada na pamet je uzvik: *Au, jebote*, ali i pitanje: *Zašto to govoriš meni?* „O čemu?“, pitam.

„Nagađam da ima veze s aukcijom njenih haljina“, odgovara Frenki. „Koliko sam shvatila, mnogo joj je važno da sakupi što više novca za Američku fondaciju za borbu protiv raka dojke.“

„Ali nisu to potvrdili?“

Frenki odmahuje glavom. „Sve što žele da potvrde jeste da Evelin ima nešto da kaže.“

Evelin Hjugo je jedna od najvećih filmskih diva svih vremena. Čak i ne mora da *ima* nešto da kaže da bi je ljudi slušali.

„To bi bila velika stvar za nas, zar ne? Hoću reći, ona je živa legenda. Zar se nije udavala osam puta?“

„Sedam puta“, ispravlja me. „I da, taj intervju ima veliki potencijal. Stoga se nadam da ćeš biti strpljiva kad pređem na drugi deo.“

„Kako to misliš?“

Frenki duboko uzdiše. Izraz lica joj je takav da se pitam sprema li se da me otpusti. Međutim, ona kaže: „Evelin je izričito tražila tebe.“

„Mene?“ Drugi put u roku od pet minuta sam zapanjena zato što neko hoće da priča sa mnom. Trebalo bi da poradim na svom samopouzdanju. Suvišno je reći da je nedavno opalo. Mada zašto bih se pravila da je ikad bilo veliko?

„Da budem iskrena, i ja sam tako reagovala“, reče Frenki.

Dobro, ako ću *ja* da budem iskrena, blago sam uvređena. Ipak, jasno mi je šta hoće da kaže. Radim u *Vivantu* manje od godinu dana i pišem mahom pohvalne tekstove. Pre toga sam blogovala

za *Diskurs*, sajt o aktuelnim dešavanjima i kulturi koji se naziva magazinom iako je u suštini blog s bombastičnim naslovima. Pisala sam o savremenom životu – teme u trendu i kolumne.

Pošto sam godinama bila honorarac, *Diskurs* je ličio na pojas za spasavanje. Međutim, kad mi je *Vivant* ponudio posao, bilo je jače od mene. Oberučke sam prihvatila priliku da stupim u instituciju i radim među legendama.

Prvog dana na poslu prolazila sam pored zidova ukrašenih kulturnim naslovnicama koje su predstavljale kulturne prekretnice: aktivistkinja za ženska prava Debi Palmer, naga dok pažljivo pozira na vrhu nebodera što gleda na Menhetn 1984; slikar Robert Tarner slika na platnu pored naslova da je oboleo od side 1991. Delovalo je nadrealno što sam postala deo *Vivanto*-vog sveta. Oduvek sam želela da vidim svoje ime na njegovim sjajnim stranicama.

Nažalost, u proteklih dvanaest brojeva samo sam postavljala predvidljiva pitanja ljudima iz starih bogatih porodica dok su moje kolege u *Diskursu* viralnim snimcima pokušavale da promene svet. Dakle, prosto rečeno, nisam baš zadovoljna sobom.

„Slušaj, nije da nam se ne dopadaš“, nastavila je Frenki. „Mislimo da si predodređena za velike stvari u *Vivantu*, ali nadala sam se da će ovo raditi neko iskusniji, neko naše veliko ime. Zato hoću otvoreno da ti kažem da te nismo predložili Evelininom timu. Poslali smo im pet najpoznatijih imena, a oni su odgovorili ovo.“

Frenki okreće ekran prema meni da mi pokaže mejl od nekoga po imenu Tomas Velč. Pretpostavljam da je on predstavnik za medije Evelin Hjužo.

Šalje: Tomas Velč

Prima: Troup, Frenki

Cc: Stejmi, Džejson; Pauers, Rajan

Ili Monik Grant ili Evelin odustaje od priče.

Zgranuto podižem pogled prema Frenki. Iskreno govoreći, zadivljena sam zato što Evelin Hjužo hoće da ima bilo kakve veze sa mnom.

„Poznaješ li Evelin Hjužo? Je li reč o tome?“, pita Frenki dok okreće ekran prema sebi.

„Ne“, odgovaram, iznenađena što me je to uopšte pitala. „Gledala sam nekoliko njenih filmova, ali ona je bila popularna i pre nego što sam se rodila.“

„Nemaš nikakve lične veze s njom?“

Odmahujem glavom. „Definitivno nemam.“

„Zar nisi iz Los Anđelesa?“

„Jesam, ali pretpostavljam da bi jedina veza s Evelin Hjužo mogao da bude moj otac, ako je radio na nekom njenom filmu. On je bio fotograf kadrova na filmskim setovima.“

„Odlično. Hvala.“ Frenki me gleda s iščekivanjem.

„Želiš li da odmah pitam?“

„Možeš li?“

Vadim telefon iz džepa i šaljem poruku majci. *Je li tata radio na nekom filmu Evelin Hjužo?*

Vidim kako se ispod poruke pojavljuju tri tačkice i podižem glavu, uhvativši Frenki kako gleda moj telefon. Izgleda da shvata kako je to narušavanje privatnosti pa se naslanja na stolici.

Telefon mi zapišti.

Majka odgovara: *Možda, bilo ih je previše da ih sve pamtim. Zašto?*

Duga priča, odgovaram, ali pokušavam da otkrijem imam li ikakve veze s Evelin Hjužo. Misliš li da ju je tata poznavao?

Mama odgovara: *Ha! Nije. Tvoj otac se nikad nije družio s poznatima na setovima. Bez obzira na to koliko sam ga nagovala da steknemo slavne prijatelje.*

Nasmejem se. „Izgleda da nije. Nemam nikakve veze s Evelin Hjužo.“

Frenki klima glavom. „Dobro onda. Druga teorija je da su njeni ljudi izabrali nekog na nižem položaju kako bi pokušali da utiču na tebe, a time i na narativ.“

Osećam kako mi telefon ponovo vibrira. *Sad si me podsetila da sam htela da ti pošaljem kutiju sa starim radovima tvog oca. Ima divnih stvari. Volim da ih čuvam, ali mislim da će tebi biti draži. Poslaću ti ove nedelje.*

„Misliš li da vrebaju slabe?“ , pitam.

Frenki se nežno osmehne. „Tako nekako.“

„Dakle, Evelinini ljudi su pogledali impresum, pronašli me među novinarima nižeg ranga i misle da mi mogu govoriti šta da radim. To je suština?“

„Toga se pribojavam.“

„I govoriš mi ovo zato što...?“

Frenki kratko razmišlja pre nego što odgovori: „Zato što mislim da ti ne mogu govoriti šta da radiš. Verujem da te potcenjuju. I želim tu priču. Želim da mi pravimo naslove.“

„Šta hoćeš da kažeš?“ Neupadljivo se uzvrpoljim na stolici.

Frenki pljesne pa spušta šake na sto i naginge se prema meni. „Pitam imaš li petlje da se suprotstaviš Evelin Hjužo.“

Od svega što bih pomislila da bi neko mogao da me pita danas, to bi verovatno bilo na devetomilionitom mestu. Imam li petlje da se suprotstavim Evelin Hjužo? Nemam predstavu.

„Imam“, odgovaram napokon.

„To je sve? Samo to?“

Želim tu priliku. Želim da napišem taj članak. Dosadilo mi je da budem poslednja rupa na svirali. I potreban mi je hit članak, dođavola. „Jebeno imam?“

Frenki zamišljeno klima glavom. „Bolje je, ali nisam ubeđena.“

Imam trideset pet godina. Pišem više od jedne decenije. Želim da napišem knjigu jednog dana. Želim da sama biram članke. Želim da jednog dana ljudi brže-bolje zovu mene kad se javi neko poput Evelin Hjužo. Ne napredujem u *Vivantu*. Ako ću da postignem ono što hoću, nešto mora da se promeni. Neko mora da mi se skloni s puta. I to mora brzo da se dogodi jer je ova jebena karijera jedino što mi je ostalo. Ako hoću promenu, onda moram da promenim način na koji radim. Verovatno iz korena.

„Evelin hoće mene“, odgovaram. „Ti želiš Evelin. Ne izgleda mi kao da moram da te ubedujem, Frenki. Više zvuči kao da ti moraš da ubediš mene.“

Frenki zanemi. Gleda me preko prstiju koje je sastavila u obliku piramide. Htela sam da izazovem poštovanje. Možda sam preterala.

Osećam se kao kad sam pošla u teretanu i počela s tegovima teškim dvadeset kila. Ako prebrzo zagrižeš prevelik zalogaj, jasno je da nemaš pojma šta radiš.

Potrebna mi je sva snaga volje da ne povučem reč i ne počnem da se izvinjavam. Majka me je vaspitala da budem fina i skromna. Dugo sam se ponašala kao da je učtivost isto što i pokornost. Ali s tim stavom nisam daleko dogurala. Svi poštuju ljude koji se ponašaju kao da bi trebalo da vladaju svetom. Nikad to nisam razumela, ali neću se više boriti protiv toga. Ovdje sam da bih jednog dana bila kao Frenki, možda čak uticajnija od nje. Da pišem o krupnim, važnim stvarima i ponosim se time. Da ostavim trag. A nisam ni blizu tome.

Tišina se toliko odužila da mi se čini kako ću pokleknuti jer napetost raste iz sekunde u sekundu. Ali Frenki prva popušta.

„Dobro.“ Ustaje i pruža mi ruku.

Dok je prihvatam, zaprepašćenost i usplamteli ponos struje mi venama. Vodim računa da mi stisak ruke bude čvrst. Frenkin je nalik stezi.

„Daj sve od sebe, Monik. Zarad sebe i zarad nas, molim te.“

„Hoću.“

Odvajamo se i polazim prema vratima. „Možda je na *Diskursu* pročitala tvoj članak o milosrdnom samoubistvu“, Frenkin glas me zaustavlja.

„Molim?“

„To je bilo izuzetno. Možda te zato želi. I mi smo te tako otkrili. Odlična priča. Ne samo zbog broja pregleda već zbog tebe, zato što je sjajan članak.“

To je bila prva zaista značajna priča koju sam samovoljno napisala. Ponudila sam je redakciji nakon što su mi dodelili da

pišem o sve većoj popularnosti mikrobilja, pogotovo u bruklinskim restoranima. Otišla sam na pijacu Park sloup kako bih intervjuisala lokalnog zemljoradnika. Kad sam mu priznala da ne shvatam kako nekome može da se sviđa indijanska slačica, rekao mi je da zvučim kao njegova sestra. Ona je bila veliki mesožder do prošle godine, kad je prešla na vegansku organsku dijetu dok se lečila od tumora na mozgu.

U daljem razgovoru je pomenuo kako su se on i njegova sestra pridružili grupi za odobrenje milosrdnog samoubistva, namenjenoj svima kojima se bliži kraj, kao i njihovim bližnjima. Oni se bore za pravo na dostojanstvenu smrt. Zdrava ishrana neće spasti život njegovoj sestri, a ni on ni ona nisu hteli da se muči duže nego što je neophodno.

Tad sam shvatila da silno želim da proširim glas o toj grupi.

Vratila sam se u redakciju *Diskursa* i ponudila im priču. Mislila sam da će odbiti jer su mi dotle dodeljivali članke o hipsterskim trendovima i slavnim ličnostima. Ali iznenadila sam se jer sam dobila zeleno svetlo.

Neumorno sam radila, odlazila na sastanke u crkvenim kriptama, intervjuisala članove, pisala i prepravljala sve dok nisam bila sigurna da članak prenosi svu kompleksnost – kako milosrdnu tako i moralnu stranu – pomaganja ljudima da okončaju život u kom previše pate.

Najviše se ponosim tim člankom. Kad se vratim kući iz redakcije *Vivanta*, često ga ponovo čitam kako bih se podsetila za šta sam sposobna, kako bih se setila koliko sam bila zadovoljna zato što sam podelila istinu bez obzira na to koliko je bila neprijatna.

„Hvala“, odgovaram Frenki.

„Samo kažem da si talentovana. Možda se radi o tome.“

„Ali verovatno nije tako.“

„Da“, složi se ona. „Verovatno nije. Ali šta god da je razlog, sad napiši dobar članak pa će te sledeći put tražiti baš zbog toga.“

Evelin Hjužo bez zadržke

PIŠE: DŽULIJA SANTOS

4. MART 2017.

Šuška se da će sirena / ŽIVA LEGENDA / najlepša plavuša na svetu Evelin Hjužo prodati svoje večernje haljine na aukciji i dati intervju, što nije uradila nekoliko decenija.

MOLIM VAS, recite mi da je konačno odlučila da priča o svim onim prokletim muževima. (Mogu da shvatim četiri, možda i pet, šest ako baš preterujete, ali sedam? Sedam muževa? Da ne pominjem kako svi znamo da je bila u vezi s kongresmenom Džekom Istonom početkom osamdesetih. Cura je stvarno davala i šakom i kapom.)

Ako neće otvoreno da priča o muževima, molimo se da bar otkrije kako je dobila onakve obrve. PODELI TAJNU S NAMA, EVELIN.

Kad vidimo stare fotke E. s njenom upadljivom plavom kosom, onim tamnim obrvama pravilnim poput strela, preplanulim tenom i zlatnosmeđim očima, nismo izbora osim da zaboravimo na sve i buljimo u nju.

Da ne pominjemo njeno telo.

Bez dupeta, bez kukova – samo ogromni sifoni na vitkom telu.

Može se reći da se celog života trudim da tako izgledam. (Napomena: Daleko sam od toga. Možda zbog špageta bukatini koje sam ručala svakog dana ove nedelje.)

Samo sam zbog jednog odlepila: Evelin je mogla da izabere koga god hoće (ehem, mene?) za intervju. Ali ona se odlučila za neku početnicu iz *Vivanta*. Mogla je da dobije bilo koga (ehem, mene?). Zašto ta Monik Grant (a ne ja)?

Uf, dobro. Samo sam ogorčena što nije mene izabrala.

Stvarno bi trebalo da se zaposlim u *Vivantu*. Oni dobijaju sve što valja.

KOMENTARI:

Ćaozdravo565: Čak ni ljudi iz *Vivanta* ne žele više tamo da rade. Korporativni gospodari furaju cenzurisana sranja da se uvuku u dupe sponzorima.

Pppppppppp odgovor za Ćaozdravo565: Aha, važi. Nešto mi govori da bi prihvatio kad bi ti najugledniji, najsofisticiraniji časopis u zemlji ponudio posao.

EKristina999: Zar nije Evelinina ćerka nedavno umrla od raka? Čini mi se da sam to negde pročitala. Tako tužno. Inače, ona fotografija Evelin na grobu Harija Kamerona? Mesecima sam bila tužna zbog nje. Divna porodica. Tako je tužno što je ostala bez njih.

GđaDžaninGrambs: Evelin Hjugo me ne zanima NIMALO. PRESTANITE DA PIŠETE O TIM LJUDIMA. Njeni brakovi, njene vezice i većina njenih filmova samo dokazuju jedno: Drolja. Film *Tri ujutru* je sramota za ženski rod. Bavite se ljudima koji to zaslužuju.

SeksiLeksi89: Evelin Hjugo je verovatno najlepša žena svih vremena. Onaj kadar iz *Boute-en-Train* kad gola izlazi iz vode i ekran se zacrni tik pre nego što otkrije bradavice? Predobro.

PeniDrajverKLM: Svi se poklonite Evelin Hjugo zato što su plava kosa i tamne obrve zbog nje postali HIT. Evelin, carice.

JupiPraseta3: Premršava! Nije za mene.

EvelinHjugoJeSvetica: Ta žena je donirala MILIONE DOLARA dobrotvornim društvima za pomoć ženama žrtvama nasilja i podršku LGBTQ organizacija, sad prodaje večernje haljine na aukciji kako bi prikupila sredstva za istraživanja tumora, a vi pišete samo o njenim obrvama? Jeste li realni?

DžulijaSantos@Gukni odgovor za EvelinHjugoJeSvetica: Izgleda da ste u pravu. IZVINJAVAM SE. U svoju odbranu mogu reći da je počela da zgrće milione zato što je šezdesetih godina bila opasna poslovna kučka. A ne bi bila dovoljno uticajna za tako nešto da nije imala talenat i lepotu, a nikad ne bi bila tako lepa bez ONIH OBRVA. Ali dobro, u pravu ste.

EvelinHjugoJeSvetica odgovor za DžulijaSantos@Gukni: Uf, izvini što sam bila tako gruba. Preskočila sam ručak. Mea culpa. Ne znam koliko ti to znači, ali ti bi napisala mnogo bolju priču nego što će neko iz Vivanta moći. Evelin je trebalo da izabere tebe.

DžulijaSantos odgovor za EvelinHjugoJeSvetica: Zar ne????? Ko je uopšte ta Monik Grant? DOSADNA JE. Pokazaću ja njoj. . .

POSLEDNIJH NEKOLIKO DANA ČITAM SVE što sam uspela da pronadem o Evelin Hjugo. Nikad nisam bila velika filmofilka niti su me zanimala stare holivudske zvezde. Ali Evelinin život – bar njegova zvanična verzija – ima dovoljno materijala za deset sapunica.

Najpre rani brak koji se završio razvodom kad je napunila osamnaest godina. Zatim joj je studio ugovorio zabavljanje i buran brak s holivudskom zvezdom Donom Adlerom. Glasine da ga je ostavila zato što ju je tukao. Njen povratak s francuskim novim talasom. Brzo venčanje u Vegasu s pevačem Mikom Rivom. Glamurozan brak s kicošom Reksom Nortom, koji se završio tako što su oboje varali jedno drugo. Divna ljubavna priča njenog života s Harijem Kameronom i rođenje njihove ćerke Konor. Srceparajući razvod za kojim je veoma brzo usledilo venčanje s njenim bivšim rediteljem Maksom Žirarom. Tobožnja vezica s kongresmenom Džekom Istonom, mnogo mlađim od nje, što je dovelo do razvoda sa Žirarom. I konačno, brak s finansijerom Robertom Džejmisonom, navodno da bi napakostila Siliji Sent Džejms, s kojom je svojevremeno glumila u istom filmu – inače, Robertovoj sestri. Svi njeni muževi su umrli, tako da samo Evelin zna istinu o tim odnosima.

Suvišno je reći da me čeka težak zadatak ako hoću da je navedem da priča o tome.

Pošto sam se dugo zadržala u redakciji, konačno stižem kući malo pre devet. Stan mi je mali. Mislim da bi pravi izraz bio *majušna kutija sardina*. Ali neverovatno je koliko prostrano mali prostor može da deluje kad ostaneš bez polovine stvari.

Dejvid se iselio pre pet nedelja i još nisam kupila zamenu za posuđe koje je odneo niti za stočić – venčani poklon njegove majke prošle godine. Nismo izgurali čak ni do prve godišnjice.

Dok ulazim u stan i spuštam torbu na kauč, ponovo shvatam koliko je nepotrebno sitničavo što je uzeo stočić. Njegov novi stan u San Francisku potpuno je opremljen jer su unapređenje i preseljenje podrazumevali velikodušni paket. Nagađam da ga je stavio u magacin zajedno s noćnim stočićem za koji je tvrdio da mu pripada, kao i svim našim kuvarima. Ne nedostaju mi kuvari. Ne kuvam. Ali kad dobiješ posvetu „Monik i Dejvidu, za mnogo srećnih godina“, misliš da je polovina tvoja.

Kačim kaput i pitam se, ne prvi put, šta je bliže istini: Je li Dejvid prihvatio novi posao i preselio se u San Francisko *bez mene*? Ili sam odbila da odem iz Njujorka *zarad njega*? Dok se izuvam, iznova zaključujem da je odgovor negde između. Međutim, tad dolazim do istog zaključka koji me svaki put zaboli: *stvarno je otišao*.

Naručujem pad taj i odlazim da se istuširam. Puštam toliko vruću vodu da je gotovo vrela. Obožavam vodu koja samo što me ne ošuri. Volim miris šampona. Možda sam najsrećnija kad sam ispod mlaza. Tu, u pari, pokrivena penom, ne osećam se kao Monik Grant, ostavljena žena. Pa čak ni kao Monik Grant, spisateljica koja odlaže pisanje. Samo sam Monik Grant, vlasnica luksuznih preparata za tuširanje.

Pošto sam se sredila, brišem se, oblačim trenerku i sklanjam kosu s lica – taman na vreme da otvorim vrata dostavljaču.

Sedim s plastičnom kutijom i pokušavam da gledam televiziju. Trudim se da se isključim. Želim da mi mozak radi nešto,

bilo šta, osim da razmišlja o poslu i Dejvidu. Međutim, kad sam pojela sve, shvatam da je uzaludno. Mogla bih da radim.

Sve to je veoma zastrašujuće – pomisao da intervjuišem Evelin Hjugo, zadatak da usmeravam njenu priču, da vodim računa da me ne kontroliše. Često sam sklona preteranim pripremama. Ali još je važnije što sam oduvek bila nalik noju, spremna da zarijem glavu u pesak kako bih izbegla ono s čim ne mogu da se suočim.

Zato naredna tri dana ne radim ništa osim što istražujem o Evelin Hjugo. Po ceo dan čitam stare članke o njenim brakovima i skandalima. Uveče gledam njene stare filmove.

Gledam klipove iz filmova *Karolina sanset*, *Ana Karenjina*, *Džejd Dajmond* i *Sve za nas*. Toliko sam puta videla GIF njenog izlaska iz vode u *Boute-en-Train* da mi se premotavao u snovima kad sam zaspala.

I počinjem da je volim, samo malkice, dok gledam njene filmove. Između jedanaest uveče i dva ujutru, dok ostatak sveta spava, na mom laptopu se smenjuju Evelinine slike i njen glas mi ispunjava dnevnu sobu.

Ne može se osporiti da je izuzetno lepa žena. Ljudi često pričaju o njenim pravilnim, gustim obrvama i plavoj kosi, ali ja ne mogu da odvojim pogled od strukture njenih kostiju. Brada joj je jaka, jagodice visoke i sve je zaokruženo uvek blago natečenim usnama. Oči su joj krupne, ali nisu okrugle, već nalik velikim bademima. Preplanula put naspram svetloplave kose daje joj morski imidž, ali ipak izgleda elegantno. Znam da to nije prirodno – toliko svetla kosa s tako bronzanim tenom – ali ne mogu da se otremem osećaja da bi *trebalo* da bude, da bi ljudi trebalo da se rađaju takvi.

Ne sumnjam da je delom zbog toga filmski teoretičar Čarls Reding jednom rekao kako mu se činilo da je Evelinino lice delovalo „neminovno. Tako izuzetno, tako blizu savršenstvu, da kad je gledate, čini vam se da su te crte lica, u tom odnosu, u toj srazmeri, morale da se pojave pre ili kasnije.“

S *Pinteresta* skidam fotografije iz pedesetih na kojima nosi uske džempere i špicaste grudnjake, novinske fotke na kojima je s Donom Adlerom u studiju *Sanset* nedugo pošto su se venčali, snimke iz ranih šezdesetih na kojima ima dugu ravnu kosu, guste šiške i nosi šortseve.

Na jednoj fotografiji je u jednodelnom kupaćem kostimu. Sedi na obali netaknute plaže, veliki crni šešir pokriva joj gotovo celo lice, a sunce osvetljava njenu beloplavu kosu i desnu stranu lica.

Najviše mi se dopada crnobela slika s dodele Zlatnog globusa 1967. Evelin sedi u redu, a nosi labavu punđu i svetlu čipkastu haljinu s velikim dekolteom. Grudi su joj sputane, ali ipak na izvol'te, dok joj desna butina seva kroz visoki šlic.

Pored nje su dva muškarca čija imena istorija nije zabeležila. Obojica pilje u nju dok ona gleda napred u pozornicu. Muškarac tik do nje zuri joj u grudi. A onaj do njega joj bulji u butinu. Obojica izgledaju opčinjeno i kao da se nadaju da će videti još malkice.

Možda previše razmišljam o toj fotografiji, ali počinjem da nazirem obrazac. Evelin je uvek terala ljude da se nadaju kako će dobiti još samo malo. I to im je uvek uskraćivala.

Čak i u čuvenoj sceni seksa u filmu *Tri ujutru* iz 1977, u kojoj se meškolji na Donu Adleru, kome je okrenula leđa, pune grudi joj se vide manje od tri sekunde. Godinama se pričalo da je film doživeo nezapamćenu gledanost zato što su parovi više puta išli u bioskop da ga gledaju.

Kako li zna tačno koliko da pruži i tačno koliko da uskrati?

I hoće li se sve to promeniti sad kad ima nešto da kaže? Ili će da me nasamari kao što je godinama činila s publikom?

Hoće li Evelin Hjuo da mi ispriča tek toliko da napeto iščekujem još iako mi zapravo neće odati ništa?

BUDIM SE POLA SATA PRE budilnika. Čitam mejlove, među kojima je i Frenkin. OBAVEŠTAJ ME ŠTA SE DEŠAVA, viče na mene velikim slovima u predmetu mejla. Spremam lak doručak.

Oblačim crne pantalone i belu majicu uz omiljeni blejzer sa šarom riblje kosti. Skupljam dugačke, sitne kovrdže u punđu na vrhu glave. Ne stavljam sočiva, već naočare s debelim crnim okvirom.

Dok se gledam u ogledalu, primećujem da sam smršala u licu otkako je Dejvid otišao. Iako sam oduvek bila vitka, višak kilograma mi uvek prvo ode u dupe i lice. A dok sam bila s Dejvidom – dve godine zabavljanja i jedanaest meseci braka – nabacila sam nekoliko. Dejvid voli da jede. Ali dok je on ujutru ustajao rano da trči, ja sam ostajala da spavam.

Dok gledam svoj odraz, doteran i vitkiji, osećam navalu samopouzdanja. Lepo izgledam. Osećam se dobro.

Pre nego što sam izašla, uzela sam smeđi kašmirski šal koji mi je majka poklonila prošlog Božića. A onda sam jedan korak za drugim stigla do podzemne stanice, Menhetna i centra.

Evelinin stan je odmah iza Pete avenije i gleda na Central park. Dovoljno sam je uhodila na internetu da znam kako

je vlasnica tog stana i vile na plaži odmah izvan Malage u Španiji. Živi u tom stanu od kasnih šezdesetih, kad ga je kupila s Henrijem Kameronom. Nasledila je vilu kad je Robert Džejmison umro pre pet godina. Neka me neko podseti da u sledećem životu budem filmska zvezda koja uzima procenat od studijske zarade.

Zgrada je divna, bar spolja – krečnjak, predratna, bo art stil. Nisam gotovo ni ušla a već me je dočekaao stariji lepi vratar blagih očiju i srdačnog osmeha.

„Izvolite?“

Shvatam da se stidim dok odgovaram: „Došla sam kod Evelin Hjugo. Zovem se Monik Grant.“

Osmehuje se i otvara mi vrata. Očigledno me je očekivao. Prati me do lifta i pritiska dugme za poslednji sprat.

„Želim vam prijatan dan, gospođice Grant“, kaže dok se vrata lifta zatvaraju.

Tačno u jedanaest zvonim na vrata Evelininog stana. Otvara žena u farmerkama i tamnoplavoj bluzi. Ima pedesetak godina. Amerikanka azijskog porekla, ravne gavrancrne kose vezane u konjski rep. Drži hrpu koverata.

Osmehuje se i pruža mi ruku. „Vi ste sigurno Monik“, kaže dok se rukujemo. Izgleda kao da se iskreno raduje upoznavanju novih ljudi i već mi se dopada iako sam sebi strogo obećala da ću ostati ravnodušna na sve što danas vidim.

„Ja sam Grejs.“

„Zdravo, Grejs“, odgovaram. „Drago mi je što sam vas upoznala.“

„I meni. Uđite.“

Grejs se sklanja s vrata i daje mi znak da uđem. Spuštam torbu na pod i skidam kaput.

„Možete da ga stavite ovde.“ Otvara plakar u predvorju i pruža mi drvenu vešalicu.

Taj plakar za kapute je veliki kao moje kupatilo. Nije tajna da Evelin verovatno i ne zna koliko novca ima. Ali moram da

se potrudim da ne osećam strahopoštovanje. Lepa je, bogata, moćna je, senzualna i šarmanтна. A ja sam normalno ljudsko biće. Nekako moram da se ubedim da smo nas dve jednake ili ovaj razgovor neće ispasti dobro.

„Odlično“, odgovaram smeškajući se. „Hvala.“ Stavljam kaput na vešalicu, vraćam je na šipku i puštam Grejs da zatvori vrata.

„Evelin se sprema na spratu. Čime mogu da vas poslužim? Voda, kafa, čaj?“

„Kafa bi bila sjajna“, odgovaram.

Grejs me uvodi u sobu. Svetla je i provetrena, s policama za knjige do tavanice i dve prevelike krem naslonjače.

„Sedite. Kakvu volite?“

„Kafu?“, pitam nesigurno. „S pavlakom. Hoću reći, može i mleko. Ali pavlaka je super. Ili šta već imate.“ Smirujem se. „Pokušavam da kažem da volim kafu s kašičicom pavlake, ako je imate. Vidi li se da sam nervozna?“

Grejs se osmehuje. „Malo. Ali nemate razloga za brigu. Evelin je veoma fina. Drugačija je i čuva svoju privatnost pa će vam možda trebati malo vremena da se naviknete na to. Radila sam kod mnogih, ali verujte mi da je Evelin bolja od svih drugih poslodavaca.“

„Je li vam platila da to kažete?“ Pokušavam da se našalim, ali zvuči optužujuće i ozbiljnije nego što sam htela.

Srećom, Grejs se nasmeje. „Prošlog Božića je mom mužu i meni poklonila putovanje u London i Pariz. Dakle, posredno, izgleda da jeste.“

Pobogu. „Onda je rešeno. Kad date otkaz, želim vaše mesto.“

Ponovo prasne u smeh. „Dogovoreno. I vaša kafa s kašičicom pavlake stiže.“

Sedam pa vadim mobilni. Mama mi je poslala poruku da mi poželi sreću. Dok pokušavam da otkucam reč *rano* koju telefon automatski ispravlja u *ranac*, čujem korake na stepenicama.

Okrećem se i vidim kako mi prilazi sedamdesetdevetogodišnja Evelin Hjuo.

Oduzima dah kao i na fotografijama.

Ima držanje balerine. Nosi uske crne pantalone s elastinom uz dugačak džemper na sive i tamnoplave pruge. Vitka je kao i uvek, a znam da je operisala lice samo zbog toga što niko njenih godina ne može bez doktora da izgleda tako.

Koža joj blista i samo je neznatno crvena, kao da ju je trljala dok se umivala. Nosi veštačke trepavice ili možda produžetke za trepavice. Obrazi koji su nekad bili istaknuti sad su malkice upali i pokriveni daškom blagog rumenila. Na usnama joj je sjaj tek za nijansu tamniji od njihove prirodne boje.

Kosa joj seže ispod ramena – divna mešavina bele, sive i plave, s tim što joj najsvetlija boja uokviruje lice. Sigurna sam da je farba u tri boje, ali izgleda kao kosa žene koja je sedela na suncu i koja lepo stari.

Međutim, njene obrve – one tamne, guste, pravilne crte po kojima je bila prepoznatljiva – stanjile su se s godinama. I sad su joj iste boje kao kosa.

Dok mi prilazi, primećujem da nema cipele, već velike, debele pletene čarape.

„Zdravo, Monik“, pozdravlja me.

Načas sam zbunjena zbog ležernosti i samouverenosti s kojima mi je izgovorila ime, kao da se godinama poznajemo. „Zdravo“, odgovaram.

„Ja sam Evelin.“ Pruža ruku i uzima moju. Čini mi se da ima jedinstvenu moć čim se predstavlja iako zna da svi u sobi, svi na svetu, već znaju ko je ona.

Grejs unosi belu šolju na belom tanjiriću. „Izvolite. Sa samo malo pavlake.“

„Hvala lepo“, odgovaram dok prihvatam šolju.

„I ja volim takvu kafu“, javlja se Evelin. Stidim se što moram priznati da me je to oduševilo. Osećam se kao da sam joj udovoljila.

„Želite li još nešto?“, pita Grejs.

Odmahujem glavom, a Evelin ne progovara. Grejs odlazi.

„Dođite“, kaže Evelin. „Hajdemo da se lepo smestimo u dnevnoj sobi.“

Podižem torbu, a Evelin mi uzima šolju i nosi je umesto mene. Negde sam pročitala da je harizma „šarm koji nadahnjuje obožavanje“. Nehotice pomišljam na to dok mi nosi kafu. Mešavina tako moćne žene i tako sitnog, skromnog postupka svakako očarava.

Ulazimo u prostranu, svetlu sobu s prozorima od poda do plafona. Naspram mekog plavog kauča stoje naslonjače sive poput noja. Pod nogama nam je debeo tepih boje slonovače. Iznenaduje me veliki crni klavir s podignutim poklopcem okupan svetlošću što prodire kroz prozore. Na zidovima su dve uvećane crnobeke fotografije.

Na onoj iznad kauča je Hari Kameron na filmskom setu.

A iznad kamina je poster za film *Male žene* iz 1959. Na fotografiji su lica Evelin, Silije Sent Džejs i još dve glumice. Sve četiri su bile veoma poznate pedesetih godina, ali samo su Evelin i Silija odoljele zubu vremena. Kad pogledam poster, čini mi se da njih dve više sijaju od druge dve. Međutim, prilično sam sigurna da je reč samo o predrasudi utemeljenoj na onome što znam. Vidim ono što želim da vidim zato što znam šta se desilo.

Evelin spušta moju šolju i tanjirić na crni lakirani stočić. „Sedite“, kaže i smešta se na jednu raskošnu naslonjaču. Podvlači stopala ispod sebe. „Gde god hoćete.“

Klimam glavom i spuštam torbu. Sedam na kauč i vadim beležnicu.

„Dakle, dali ste haljine na aukciju“, počinjem pošto sam se smestila. Klikćem hemijsku olovku, spremna da slušam.

Utom Evelin odgovara: „U stvari, pretvarala sam se da vas zovem zbog toga.“

Gledam pravo u nju, sigurna da je nisam dobro čula. „Molim?“

Evelin se bolje namešta i uzvraća mi pogled. „Nema mnogo da se kaže o tome što sam *Kristiju* dala gomilu haljina.“

„Pa, onda...“

„Zvala sam vas da bismo razgovarale o nečemu drugom.“

„O čemu?“

„O mojoj životnoj priči.“

„O vašoj životnoj priči?“ , ponavljam zgranuto, trudeći se da je pratim.

„Potpuno otvoreno o svemu.“

Iskren intervju Evelin Hjužo o svemu bio bi... ne znam ni ja. Nešto blizu najboljem članku godine. „Želite iskren intervju o svemu za *Vivant*?“

„Ne“, odgovara.

„Ne želite da date iskren intervju?“

„Ne želim to da radim za *Vivant*.“

„Zašto sam onda ovdje?“ Sad sam još zbunjenija nego maločas.

„Želim vama da ispričam priču.“

Zurim u nju, pokušavajući da proključim šta tačno hoće da kaže.

„Želite iskreno da pričate o svom životu, ali hoćete da ispričate meni a ne *Vivantu*?“

Evelin klima glavom. „Sad ste shvatili.“

„Šta tačno predlažete?“ Nema šanse da mi jedna od najintričnijih osoba na svetu *bez razloga* nudi svoju životnu priču. Mora da mi je nešto promaklo.

„Ispričaću vam svoju životnu priču na način koji će koristiti obema. Mada, iskreno govoreći, vama će mnogo više koristiti.“

„A koliko će otvorena ta priča biti?“ Možda hoće samo neku površnu retrospektivu. Laganu pričicu koja će biti objavljena u časopisu po njenom izboru.

„Bez dlake na jeziku. Sa svim detaljima. Koji god kliše vam se sviđa, ali suština je da ću vam ispričati istinu o doslovno svemu što sam ikad uradila.“

Opa.

Osećam se budalasto zato što sam očekivala da će odgovarati na pitanja o haljinama. Spuštam beležnicu na sto ispred sebe pa nežno stavljam olovku preko nje. Želim da se valjano nosim s ovim. Kao da mi je divna tanana ptica sletela na rame i prhnuće krilima ako načinim pogrešan pokret.

„Dakle, ako sam dobro shvatila, hoćete da kažete kako biste voleli da priznate sve svoje grehove...“

Evelinino držanje, dotle veoma opušteno i prilično uzdržano, menja se. Ona se naginje prema meni. „Nisam rekla da ću priznati grehove. Nisam uopšte pomenula grehove.“

Blago uzmičem. Uprskala sam. „Izvinjavam se. Upotrebila sam loš izraz.“

Evelin ne progovara.

„Izvinjavam se, gospođo Hjugo. Sve ovo mi je pomalo nadrealno.“

„Možete me zvati Evelin“, kaže.

„Dobro, Evelin, šta je sledeći korak? Šta ćemo tačno da radimo?“ Podižem šolju, prinosim je usnama i otpijam gutljajčić.

„Nećemo raditi intervju za *Vivant*“, odgovara ona.

„Dobro, toliko sam shvatila“, kažem spuštajući šolju.

„Napisaćemo knjigu.“

„Molim?“

Evelin klima glavom. „Nas dve“, dodaje. „Čitala sam vaše radove. Dopada mi se vaše jasno i sažeto izražavanje. Divim se vašem jednostavnom, direktnom stilu i mislim da bi odgovarao za moju knjigu.“

„Hoćete da budem pisac iz senke vaše autobiografije?“ To je fantastično. To je stvarno fantastično. *To* je dobar razlog za ostanak u Njujorku. Odličan razlog. Takve stvari se ne dešavaju u San Francisku.

Evelin ponovo odmahuje glavom. „Dajem vam svoju životnu priču, Monik. Ispričaću vam celu istinu. I vi ćete napisati knjigu o tome.“

„A onda ćemo na nju staviti vaše ime i reći svima da ste je vi napisali. To je pisanje iz senke.“ Ponovo podižem šolju.

„Moje ime neće stajati na njoj. Biću mrtva.“

Zagrcnem se kafom i kapljice boje umbre lete po tepihu.

„Zaboga“, uzvikujem možda malkice preglasno dok spuštam šolju. „Prolila sam kafu na vaš tepih.“

Evelin odmahuje rukom kao da nije važno, ali Grejs kuca na vrata pa ih otvara i protura glavu.

„Je li sve u redu?“

„Bojim se da sam prolila kafu“, odgovaram.

Grejs širom otvara vrata i ulazi da pogleda.

„Mnogo mi je žao. Samo sam se malo zaprepastila.“

Primećujem Evelinin pogled. Iako je ne poznajem, jasno mi je da poručuje da zaćutim.

„Ništa strašno“, kaže Grejs. „Pobrinuću se za to.“

„Jeste li gladni, Monik?“, pita Evelin ustajući.

„Molim?“

„Znam restoran odmah niz ulicu gde prave sjajne salate. Ja ćastim.“

Nije ni podne, a apetit je prvo što izgubim kad sam nervozna. Ipak, pristajem jer mi se čini da to i nije bilo pitanje.

„Odlično“, kaže Evelin. „Grejs, možeš li da pozoveš *Trambino* da nas najaviš?“

Evelin me hvata za rame i manje od deset minuta kasnije hodamo urednim pločnicima Gornje istočne strane.

Iznenaduje me oštra svežina u vazduhu. Primećujem da Evelin steže kaput oko tankog struka.

Znaci starenja se bolje vide na sunčevoj svetlosti. Beonjače su joj mutne, a koža na šakama postaje providna. Upadljive plave vene podsećaju me na baku. Volela sam njenu tanku nežnu neelastičnu kožu nalik papiru.

„Evelin, šta ste hteli da kažete kad ste rekli da ćete biti mrtvi?“

Ona se nasmeje. „Htela sam da kažem kako želim da objavite moju autorizovanu biografiju pod vašim imenom kad umrem.“

„Dobro“, odgovaram kao da je sasvim uobičajeno da ti neko kaže tako nešto. A onda shvatam – ne, to je ludo. „Ne želim da budem nametljiva, ali hoćete li da kažete da umirete?“

„Svi umiru, dušo. Vi umirete, ja umirem, onaj čovek umire.“

Pokazuje na sredovečnog čoveka koji šeta čupavog crnog psa. Čuo ju je, video da upire prstom u njega pa shvatio ko je ona. Izraz na licu mu je kao kad u crtaču neko nešto iznenađeno shvati.

Skrećemo prema restoranu i spuštamo se dva stepenika do vrata. Evelin seda za sto u zadnjem delu. Domaćica je nije odvela tamo. Ona naprosto zna kuda ide i pretpostavlja da će se svi ostali ponašati u skladu s tim. Prilazi nam konobar u crnim pantalonama, beloj košulji i s crnom kravatom. Spušta dve čaše vode na sto. Evelinina je bez leda.

„Hvala, Troju“, kaže mu.

„Seckana salata?“, pita je.

„Za mene, naravno, ali nisam sigurna za prijateljicu“, odgovara Evelin.

Uzimam salvetu sa stola i stavljam je na krilo. „Seckana salata zvuči sjajno, hvala.“

Troj se osmehuje i odlazi.

„Dopašće vam se seckana salata“, uverava me Evelin kao da smo drugarice koje vode sasvim uobičajen razgovor.

„Dobro“, kažem, pokušavajući da promenim temu. „Kažite mi još nešto o toj knjizi koju ćemo pisati.“

„Rekla sam vam sve što je potrebno da znate.“

„Rekli ste mi da je ja pišem i da vi umirete.“

„Morate da obratite više pažnje na izbor reči.“

Jeste da se osećam kao da sam upala u situaciju u kojoj se ne snalazim najbolje – a i ne nalazim se tamo gde sam želela da budem u ovom životnom trenutku – ali znam ponešto o izboru reči.

„Mora da vas nisam dobro razumela. Uveravam vas da veoma pažljivo biram reči.“

Evelin sleže ramenima. Ovaj razgovor joj nije važan. „Mladi ste, a čitava vaša generacija je nemarna prema rečima koje imaju važno značenje.“

„Shvatam.“

„I nisam rekla da ću priznati *grehove*. Reći da pričam o grehovima netačno je i uvredljivo. Ne kajem se zbog onoga što sam radila – bar ne zbog onoga što biste možda očekivali – bez obzira na to koliko je bilo teško ili koliko odvratno može izgledati na hladnoj dnevnoj svetlosti.“

„*Je ne regrette rien*“, kažem, podižem čašu i otpijam gutljaj vode.

„To je već bolje“, reče Evelin. „Mada ta pesma više govori o tome kako se ne kajete jer ne živite u prošlosti. A ja sam htela da kažem kako bih i danas postupila isto u većini slučajeva. Da pojasnimo, *ima* stvari zbog kojih se kajem. Samo... nije reč o gnusnim stvarima. Ne kajem se zbog mnogih laži koje sam izgovorila ili ljudi koje sam povredila. Pomirila sam se s tim da ponekad ono što je ispravno može postati gadno. A i saosećam sa sobom. Verujem sebi. Recimo, kad ste u stanu rekli da ću priznati grehe, brećnula sam se na vas. Nije lepo što sam to uradila i nisam sigurna da ste to zaslužili. Ali ne kajem se što sam to uradila. Znam da sam imala svoje razloge za to i učinila sam najbolje što sam mogla kad se uzmu u obzir sve misli i sva osećanja što su prethodili tome.“

„Smeta vam reč *greh* zato što nagoveštava da vam je žao.“

Troj nam donosi salate i bez reči melje biber nad Evelinim tanjirom sve dok ona ne podigne ruku i ne osmehne se. Zahvaljujem i odbijam biber.

„Može vam biti žao zbog nečega iako se ne kajete“, kaže ona.

„Naravno“, složim se. „To mi je jasno. Nadam se da mi možete ukazati poverenje i nadalje pretpostaviti da se slažemo. Iako se ono o čemu pričamo može tumačiti na više načina.“

Evelin podiže viljušku, ali ne uzima zalogaj. „Veoma mi je važno da novinarka koja će držati moje zaveštanje u rukama

prenese tačno ono što mislim i da misli ono što kažem. Ako ću da vam pričam o svom životu, ako ću vam reći šta se zaista desilo, istinu iza svih mojih brakova, filmova koje sam snimila, sve o ljudima koje sam volela, s kojima sam spavala, koje sam povredila, koje sam ustupke pravila i gde me je sve to dovelo, onda moram da znam da me *razumete*. Moram da znam da ćete slušati *tačno* ono što pokušavam da vam kažem i da ne ubacujete svoje pretpostavke u moju priču.“

Pogrešila sam. Ovo joj jeste važno. Evelin može ležerno da govori o veoma važnim stvarima. Ali sad, u ovom trenutku, dok odvaja vreme da istakne određene pojedinosti, shvatam da je ovo *stvarno*. Ovo se dešava. Stvarno namerava da mi ispriča svoju životnu priču – koja nesumnjivo uključuje ružne istine o tome šta stoji iza njene karijere, njenih brakova i njenog imidža. Dovodi se u izuzetno ranjiv položaj. Ustupa mi mnogo moći. Ne znam *zašto* mi to daje. Međutim, to ne osporava činjenicu da to *čini*. I moj zadatak je da joj pokažem kako sam dostojna toga i da ću se prema njenoj priči ponašati kao prema svetinji.

Spuštam viljušku. „To ima smisla i žao mi je ako sam bila površna.“

Evelin odmahuje rukom. „Čitava kultura je danas površna. To je sad moderno.“

„Imate li nešto protiv da vam postavim još nekoliko pitanja? Kad budem znala više pojedinosti, obećavam da ću se usredsrediti samo na ono što govorite i mislite jer želim da se osećate toliko shvaćeno da vam ne pada na pamet bolja osoba za čuvanje vaših tajni od mene.“

Moja iskrenost je načas razoružava. „Možete da počnete“, kaže i uzima zalogaj salate.

„Ako bi trebalo da objavim tu knjigu posle vaše smrti, kakvu vrstu novčane koristi imate u vidu?“

„Za mene ili za vas?“

„Počnimo od vas.“

„Za mene neće biti nikakve. Biću pokojna, ako ste zaboravili.“

„To ste pomenuli.“

„Sledeće pitanje.“

Zaverenički se naginjem prema njoj. „Grozno mi je što moram da pitam nešto tako vulgarno, ali o kakvom vremenskom okviru je reč? Treba li da čuvam tu knjigu godinama nakon što...“

„Umrem?“

„Pa... da“, odgovaram.

„Sledeće pitanje.“

„Molim?“

„Sledeće pitanje, molim vas.“

„Niste odgovorili na ovo.“

Evelin ne progovara.

„Dobro onda, a kakvu ću materijalnu korist ja imati od toga?“

„To je mnogo zanimljivije pitanje i čudim se što vam je toliko trebalo da ga postavite.“

„Pa sad sam to uradila.“

„Nas dve ćemo se viđati koliko god dana bude potrebno i ispričaću vam doslovno sve. Tad će se naš odnos završiti i vi ćete biti slobodni – ili je možda bolje da kažem obavezni – da priču pretočite u knjigu i prodate je onome ko ponudi najviše. I zaista mislim najviše. Zahtevam da nemilosrdno pregovarate, Monik. Neka vam plate onoliko koliko bi platili belcu, muškarcu. I onda, kad to uradite, svaki peni biće vaš.“

„Moj?“, pitam preneraženo.

„Trebalo bi da popijete malo vode. Izgledate kao da ćete se onesvestiti.“

„Evelin, vaša autorizovana biografija, u kojoj biste govorili o svih sedam brakova...“

„Da?“

„Takva knjiga bi donela milione dolara čak i kad ne bih pregovarala.“

„Ali vi ćete pregovarati.“ Evelin otpija gutljaj vode. Izgleda zadovoljno.

Moram da postavim to pitanje. Predugo obigravamo oko njega. „Zašto biste to učinili za mene, pobogu?“

Evelin klima glavom. Očekivala je to. „Zasad to smatrajte poklonom.“

„Ali zašto?“

„Sledeće pitanje.“

„Ozbiljno.“

„Ozbiljno, Monik, sledeće pitanje.“

Slučajno ispuštam viljušku na stolnjak boje slonovače. Ulje curi na tkaninu koja postaje tamnija i prozirna. Salata je izvršna, ali ima mnogo crnog luka i osećam kako mi ljut dah izlazi iz usta. Šta se dešava, dodavola?

„Ne želim da budem nezahvalna, ali mislim da zaslužujem da znam zašto je najpoznatija glumica svih vremena izabrala baš mene, nepoznatu novinarku, za svoju biografkinju i time mi pružila mogućnost da zaradim milione dolara na njenoj priči.“

„*Hafington post* je objavio da mogu prodati svoju autobiografiju za dvanaest miliona dolara.“

„Gospode bože.“

„Pretpostavljam da će zanimati radoznale umove.“

Pošto Evelin izgleda kao da se lepo zabavlja, a pritom je razgaljuje što me zaprepašćuje, slutim da je ovo bar jednim delićem igra moći. Voli da bude ravnodušna kad priča o stvarima koje drugima mogu promeniti život. Nije li to prava definicija moći? Gledati kako se drugi ubijaju zbog nečega što tebi ne znači ništa?

„Dvanaest miliona je mnogo, nemojte me pogrešno shvatiti...“, kaže ona. Ne mora da završi rečenicu da bih znala šta misli. *Ali meni nije.*

„Ipak, Evelin, zašto? Zašto ja?“

Podiže glavu, nedokučivog izraza. „Sledeće pitanje.“

„Uz dužno poštovanje, niste sasvim poštteni.“

„Nudim vam priliku da zaradite bogatstvo i vinete se na vrh u svojoj branši. Ne moram da budem poštena. U svakom slučaju, ne ako ćete to tako da predstavite.“

S jedne strane, ponuda izgleda toliko jednostavno da ne treba ni časka razmišljati o njoj. Ali s druge strane, Evelin mi nije dala ništa opipljivo. Mogla bih da ostanem bez posla zato što sam ukrala takvu priču za sebe. A trenutno je taj posao sve što imam. „Mogu li malo da razmislim?“

„O čemu?“

„O svemu ovome.“

Evelin neznatno zaškilji. „Šta tu ima da se razmišlja, zaboga?“

„Izvinjavam se ako vas to vređa.“

Evelin me prekida. „Niste me *uvredili*.“ Uzrujava je sama pomisao da mogu da je uzrujam.

„Ima mnogo toga o čemu treba da razmislim“, odgovaram. Mogla bih da dobijem otkaz. Ona bi mogla da odustane. Mogla bih strahovito da omanem s pisanjem te knjige.

Evelin se naginje prema meni kako bi me saslušala. „Na primer?“

„Recimo, šta da radim s *Vivantom*? Misle da će dobiti vaš ekskluzivni intervju. Već sad zovu fotografe.“

„Rekla sam Tomasu Velču da ne obeća ništa. Ako su umislili da će dobiti priču, to je njihova stvar.“

„Ali tiče se i mene zato što sad znam da ne nameravate da saradujete s njima.“

„Pa?“

„Pa šta da radim? Da se vratim u redakciju i kažem šefici da nećete da razgovarate s *Vivantom*, već da nas dve pripremamo vašu biografiju? Izgledaće kao da sam im radila iza leđa, i to tokom radnog vremena, kako bih ukrala priču za sebe.“

„To me se baš i ne tiče“, kaže Evelin.

„Ali zato moram da razmislim o tome, zato što se tiče *mene*.“